

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haployou ve věci žalobce: **T. V. T.**, nar., státní příslušnost Vietnam, bytem v ČR, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem Příkop 6, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3.1.2013, č. j. CPR-11979-6/ČJ-2012-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3.1.2013, č. j. CPR-11979-6/ČJ-2012-930310-V242, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 26.7.2012, č. j. KRPZ-33941-38/ČJ-2011-150020-SV, a kterým toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 26.7.2012, č. j. KRPZ-33941-38/ČJ-2011-150020-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci tímto rozhodnutím podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 14 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V případě vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 zákona začíná doba k vycestování v délce 14 dnů běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. V případě, že rozhodnutí nebude možné vykonat z důvodu uvedeného v ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, byla žalobci stanovena doba k vycestování v délce 14 dnů od odpadnutí tohoto důvodu. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo dále stanoveno, že podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

Žalobce namítá, že pokud je v rozhodnutí o správním vyhoštění jako důvod správního vyhoštění uvedeno pouze „podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb.“, tato formulace je nedostatečná a v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky č. j. 7 As 98/2010-67 a č. j. 8 As 41/2011-83). Žalobce namítá, že podle názoru Nejvyššího správního soudu předmětné ustanovení zákona obsahuje několik skutkových podstat a že již ve výrokové části musí správní orgán uvést, pro kterou konkrétní skutkovou podstatu je správní vyhoštění ukládáno.

Jako nezákonnou, resp. nicotnou žalobce považuje část výroku, podle níž je počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, vázán na okamžik, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a část výroku, podle níž v případě vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 zákona začíná doba k vycestování v délce 14 dnů běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu, a v případě, že rozhodnutí nebude možné vykonat z důvodu uvedeného v ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, byla žalobci stanovena doba k vycestování v délce 14 dnů od odpadnutí tohoto důvodu. Žalobce má za to, že rozhodnutí o správním vyhoštění je individuální právní akt, kterým se rozhoduje o konkrétních právech a povinnostech konkrétní osoby, a to dle konkrétního skutkového stavu, a že výrok rozhodnutí nemůže být formulován tak, že bude podmíněn jakousi budoucí neurčitou skutečností, o níž se neví, kdy nastane, resp. zda vůbec nastane.

Nezákonná, resp. nicotná je podle názoru žalobce i ta část výroku, podle níž se podle § 120a zákona o pobytu cizinců na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování. Žalobce namítá, že žádná kompetenční norma neopravňuje správní orgán prvního stupně, aby takovýto závěr činil, a proto správní orgán podle názoru žalobce nesmí bez zákonného zmocnění žádné takové skutečnosti do výroku rozhodnutí vkládat.

Žalobce namítá, že správní orgány tím, že mu uložily správní vyhoštění za jednání v období od 6.6.2011 do 27.6.2011, překročily předmět řízení, jelikož z oznámení o zahájení řízení vyplývá, že předmětem řízení bylo pouze jednání v období od 6.6.2011 do 20.6.2011, a že pokud mu bylo uloženo správní vyhoštění za jednání ve dnech od 21.6.2011 do 27.6.2011, rozhodnutí je v této části nezákonné.

Žalobce setrvává na své odvolací námitce, že jednotlivé skutečnosti uváděné ve správním spisu vykazují takové logické rozpory, že existují důvodné pochybnosti o správnosti vedení spisu, resp. provádění důkazů a posuzování podkladů rozhodnutí ve smyslu ust. § 3 ve spojení s ust. § 50 správního řádu. Žalobce poukazuje na logický rozpor, kdy výslech účastníka řízení měl být konán dne 27.6.2011 od 13:00 do 14:00 hod, a kdy protokol o vyjádření měl být přílohou k žádosti adresované Ministerstvu vnitra pro účely vydání

závazného stanoviska, která však byla faxována již ve 13:07 hod. Dále žalobce namítá, že dle úředního záznamu o zajištění měl být žalobce ve 12:50 hod. propuštěn ze zajištění. Z uvedených skutečností podle názoru žalobce plynou důvodné pochybnosti o způsobu vedení řízení, neboť zde vzniká obava, že jednotlivé údaje obsažené ve správním spisu neodpovídají skutečnosti. Namítá, že pokud za takového netransparentního vedení řízení bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil žalované povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě k namítané nezákonnosti vymezení počátku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, uvádí, že zákon o pobytu cizinců v ust. § 118 odst. 1 explicitně zakotvuje oprávnění policie stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, tzn. oprávnění stanovit nejen délku, ale i počátek této doby. Žalovaná uvádí, že aby realizace správního vyhoštění mohla být fakticky uskutečněna, správní orgán stanovil počátek doby omezení vstupu na území od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalovaná má za to, že zákon neřeší bližší konkretizaci pro stanovení počátku této doby, je proto na policii, jak takový počátek určí. Na podporu svého názoru odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 As 106/2010 a v rozsudku sp. zn. 1 As 150/2011.

Žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobce, že ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění nelze stanovit více variant týkajících se doby k vycestování z území. Vzhledem k tomu, že zákon o pobytu cizinců výslovně počítá s možnostmi nevykonatelnosti rozhodnutí, nelze považovat za nezákonné, pokud správní orgán prvního stupně i tyto možné alternativy zohlednil při stanovení doby k vycestování. Takový postup podle názoru žalované nekrátí procesní práva žalobce ani nečiní výrok rozhodnutí neurčitým nebo nepřezkoumatelným.

Žalovaná se neztotožňuje ani s názorem žalobce, že již ve výroku musí být konkretizována skutková podstata správního vyhoštění. Žalovaná má za to, že ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění není na rozdíl od trestního nebo přestupkového řízení nutné konkretizovat protiprávní jednání, neboť specifikace nezákonného jednání, kterou žalobce požaduje uvádět ve výroku rozhodnutí, je přezkoumatelným způsobem uvedena v odůvodnění. Tento postup není podle žalované v rozporu s rozhodnutím NSS sp. zn. 1 As 70/2010, neboť v něm je vyjádřen názor, že na základě rozhodnutí (nikoli výroku) je třeba učinit jednoznačný závěr, kterou ze skutkových podstat mělo jednání žalobce naplnit.

Žalovaná souhlasí s názorem, že správní orgán prvního stupně nerozhoduje o překážce vycestování ve smyslu ust. §179 zákona o pobytu cizinců, je však oprávněn promítnout výsledky závazného stanoviska Ministerstva vnitra do výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle žalované není nezákonné, aby ve výroku o správním vyhoštění správní orgán obecně uvedl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování, přitom odkazuje na aktuální soudní judikaturu.

Co se týče námítky týkající se časové nesrovnalosti protokolu o vyjádření žalobce ze dne 27.6.2011 a podané žádosti o závazné stanovisko, žalovaná odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K namítanému překročení předmětu řízení žalovaná uvádí, že není pravda, že by předmět řízení byl v oznámení o zahájení řízení vymezen časovým rozsahem od 6.6.2011 do 20.6.2011. Uvádí, že správní orgán prvního stupně naopak v oznámení výslovně uvedl, že toto řízení je zahájeno na základě kontroly provedené dne 27.6.2011, v rámci které bylo zjištěno, že žalobce vykonával pracovní činnost v kuchyni. Důvodem pro zahájení řízení byla

provedená kontrola, nikoli vydané rozhodnutí úřadu práce, podle kterého se měl žalobce od 6.6.2011 do 20.6.2011 dopustit výkonu nelegální práce. Napadání časového rozsahu vytýkaného protiprávního jednání až v žalobě žalovaná považuje za účelové a tím, že tím, že žalobce nenapadá věcnou stránku zjištěného skutkového stavu, nepřímo potvrzuje, že se protiprávního jednání dopouštěl.

Žalovaná ve svém postupu a ve svých závěrech neshledala pochybení a s ohledem na výše uvedené navrhuje zamítnutí žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, dle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Krajský soud nepřisvědčil námitce, že rozhodnutí o správním vyhoštění neobstojí, jelikož výrok neobsahuje konkrétní skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, pro kterou je správní vyhoštění ukládáno. Soud dává žalobci za pravdu v tom, že Nejvyšší správní soud opakovaně (viz např. rozsudky ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67, ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 - 99, ze dne 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011 - 77, či ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012 - 38, všechny dostupné na www.nssoud.cz) potvrdil, že „z rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců musí být jednoznačně zřejmé, který ze čtyř důvodů, jež jsou v tomto ustanovení uvedeny, cizinec naplnil („[1] je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo [2] na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo [3] bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo [4] takové zaměstnání cizinci zprostředkoval “), případně že svým jednáním naplnil některou z kombinací těchto důvodů,“ z těchto rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to včetně žalobcem uváděných rozsudků č. j. 7 As 98/2010-67 a č. j. 8 As 41/2011-83, nicméně vyplývá, že postačí, je-li protiprávní jednání cizince dostatečně určité a podrobně popsáno v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobou napadené rozhodnutí není s těmito závěry v rozporu. Přestože výrok rozhodnutí o správním vyhoštění obsahuje pouze odkaz na § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, z odůvodnění jednoznačně vyplývá, že žalobce vykonával práci jako kuchař – pomocná síla v kuchyni v asijském bistru Dragon

v Uherském Hradišti bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, a to v období od 6.6.2011 do 27.6.2011. Odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění tak nevzbuzuje pochybnosti, který z důvodů obsažených v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců stěžovatel naplnil. Shodně je protiprávní jednání žalobce vymezeno i v rozhodnutí žalované.

Co se týče namítané nesprávnosti výrokové věty vymezující počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, soud uvádí, že otázkou počátku běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 106/2010. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu ze dne 24.1.2012, č. j. 1 As 106/2010-83, dostupného na www.nssoud.cz, ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24.11.2005 do 31.12.2011 svěřovalo správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování. V usnesení ze dne 30.7.2013, č. j. 9 As 131/2011 – 63 pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu doplnil, že správní orgán byl v období od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 oprávněn stanovit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby zákazu vstupu i tak, že se tato doba počítá ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným. Správní orgán byl tedy oprávněn určit počátek doby zákazu vstupu různými způsoby, nikoliv však zcela libovolně. Podle rozšířeného senátu byl správní orgán v uvedeném období (a je i nadále) povinen stanovit tento počátek tak, aby doba zákazu vstupu na území navazovala odpovídajícím způsobem na lhůtu pro vycestování cizince, kterou správní orgán stanoví v rozhodnutí o vyhoštění cizince. Zároveň plynutí této doby nesmí být bezdůvodně odkládáno. Pokud je počátek doby zákazu vstupu na území stanoven tak, že nastává dnem, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným, zákaz vstupu začne působit v době, kdy vykonatelnost rozhodnutí není odložena, a kdy tedy cizinec má skutečně povinnost opustit území.

V nyní posuzované věci byl počátek doby zákazu vstupu určen okamžikem, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Soud považuje tento způsob stanovení počátku doby zákazu vstupu za souladný s výše zmíněnými závěry rozšířeného senátu. Fakticky se jedná o obdobnou situaci, jako kdyby byl počátek doby zákazu vstupu stanoven ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným. V obou případech totiž zákaz vstupu začne působit v době, kdy cizinec má skutečně povinnost opustit území. Takové stanovení počátku doby zákazu vstupu cizince na území odpovídá účelu institutu správního vyhoštění (srov. bod 24 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2013, č. j. 9 As 131/2011 - 63).

Nelze souhlasit s názorem, že správní orgány v rozhodnutí nemohou vymezovat budoucí právní skutečnosti, opačný výklad by totiž vedl k absurdním závěrům, kdy by nebylo možné počátek doby zákazu vstupu na území vázat ani na právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění, k jejímuž nabytí dojde vždy později, než je rozhodnutí vydáno. Pokud tedy správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, a to tak, že ho stanoví od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, postupoval zcela v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců i s citovanými usneseními rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že ve výroku rozhodnutí nelze stanovit více variant doby k vycestování z území. Podle názoru soudu je zcela bez významu, pokud správní orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění stanoví, že pro případ odkladu vykonatelnosti ve smyslu ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo pro případ vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců ve smyslu ust. § 2 zákona, doba k vycestování z území počíná běžet až po odpadnutí těchto důvodů, tyto skutečnosti totiž vyplývají již ze samotného znění zákona. Soud tedy takovéto vymezení doby k vycestování z území nepovažuje za nezákonné, žalobce ostatně neuvádí, v čem tímto bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv.

Soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že výrok o tom, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování, je pro nedostatek pravomoci nezákonný, resp. nicotný. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když si v rámci rozhodování o správním vyhoštění vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování je možné (ve smyslu ust. § 179 téhož zákona). Otázka možnosti vycestování z území tedy byla posuzována pravomocným orgánem – Ministerstvem vnitra, nikoli správním orgánem prvního stupně. Ačkoliv je soud toho názoru, že sdělení týkající se možnosti vycestování nemělo být součástí výroku, ale součástí odůvodnění, vzhledem k tomu, že se jedná o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, které je jedním ze stěžejních podkladů pro rozhodnutí ve věci samé, nelze považovat jeho promítnutí do výroku za takovou vadu, která by činila napadené správní rozhodnutí nezákonným, natož nicotným (k obdobným závěrům dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.5.2012, č. j. 3 As 27/2011 – 89, dostupném na www.nssoud.cz).

Pokud žalobce namítá, že správní orgány překročily předmět řízení, pokud žalobci bylo uloženo správní vyhoštění za jednání v období od 6.6.2011 do 27.6.2011, ačkoli z oznámení o zahájení řízení vyplývá, že předmětem řízení bylo pouze jednání v období od 6.6.2011 do 20.6.2011, soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Tvrzení, že v oznámení o zahájení řízení byl vymezen předmět řízení dobou protiprávního jednání od 6.6.2011 do 20.6.2011 nenachází svůj odraz ve spisovém materiálu. V oznámení o zahájení řízení je výslovně uvedeno, že řízení je zahájeno na základě skutečnosti, že dne 27.6.2011 byla v součinnosti s pracovníky Úřadu práce Uherské Hradiště provedena pobytová kontrola v asijském bistru D., a dále, že v průběhu kontroly bylo žalobci předáno rozhodnutí úřadu práce, podle kterého se měl žalobce v období ode dne 6.6.2011 do 20.6.2011 dopustit výkonu nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. Správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení řízení dále odkázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, jež v textu oznámení ocitoval. Předmět řízení tedy byl v oznámení o zahájení řízení vymezen dostatečně určitě, a to tak, že se jedná o řízení o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, zahájené základě výkonu práce žalobce bez povolení k zaměstnání, a žalobci muselo být zcela zřejmé, o čem bude v řízení jednáno. Pokud správní orgán následně v rozhodnutí uvedl, že žalobci je správní vyhoštění uloženo za protiprávní jednání, jehož se dopouštěl v období od 6.6.2011 do 27.6.2011, nedošlo tímto k rozšíření předmětu řízení, ale pouze k jeho časovému upřesnění. V této souvislosti je nutné poukázat na skutečnost, že žalobce v průběhu řízení ani v podané žalobě nenamítal, že se protiprávního jednání v období mezi 20.6.2011 a 27.6.2011 nedopustil, ani jinak nebrojil proti skutkovým zjištěním, samotné napadání nesouladu časového vymezení v oznámení o zahájení řízení a v rozhodnutí o správním vyhoštění proto nemůže obstát.

Soud konečně nepřisvědčil ani namítané netransparentnosti řízení z důvodu časového nesouladu mezi vyhotovením jednotlivých dokumentů zařazených do správního spisu. I přesto, že ze správního spisu vyplývají jisté nesrovnalosti ohledně časových údajů uvedených u sepsání protokolu o vyjádření a u odeslání žádosti o vydání závazného stanoviska (podle správního spisu byl protokol o vyjádření účastníka sepsán 27.6.2011 ve 14:00 hod., zatímco žádost o vydání závazného stanoviska měla být odeslána 27.6.2011 v 13:07 hod.), soud má obdobně jako žalovaná za to, že z chronologické evidence spisového materiálu není možné dovodit jiný postup než ten, že nejprve došlo k propuštění žalobce ze zajištění, následně byl se žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka a teprve poté správní orgán prvního stupně podal žádost o vydání závazného stanoviska na Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, jejíž přílohou byl mimo jiné právě protokol o vyjádření žalobce. Skutečnost, že Ministerstvo vnitra mělo při vyhotovování závazného stanoviska tento protokol k dispozici, ostatně vyplývá i z obsahu samotného závazného stanoviska. Žalobcem namítanou netransparentnost tedy soud v řízení neshledal. Žalobce ostatně nijak nekonkretizuje, která procesní práva byla samotným nesouladem mezi časovými údaji dokumentů ve spisu žalobci upřena.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. července 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová